

20 OKTOBER, 07.55 UUR

REAGAN: Ze zijn er.

Ze zien er kalmer uit dan gepast is, gezien de diepe shit waar ze in zitten. Het feit dat ze van die dure privéschool zijn gestuurd – twee weken nadat Grant werd vermoord – zou ze een toontje lager hebben moeten laten zingen, maar het is eerder het tegenovergestelde.

Ze zijn zelfverzekerder dan ooit, op het brutale af.

De luidruchtige gekte voor de lessen beginnen verstilt als ze door de gang lopen. Het is net iets uit een film.

Er is slechts één openbare highschool in Belle Terre, ons kleine stadje in Louisiana. Die ligt in het oude Garden District en is genoemd naar William B. Marshall, die iets belangrijks voor de stad heeft gedaan, al weet ik niet precies wat. Marshall is een heel statig gebouw, met een voorgevel van rode baksteen, omringd door hoge bomen die hier al een eeuwigheid staan. Het is echt een van de mooiste gebouwen in de stad.

Maar toch is het tweederangs voor degenen die naar St. Bartholomew gaan.

Of St. Bart, zoals de school meestal wordt genoemd. St. Bart is zeer exclusief. Privéschool in het kwadraat. Ik was er altijd van uitgegaan dat wat je er ook flikte, het meestal wel met een sisser afliep, maar

blijkbaar zitten ze toch niet te wachten op leerlingen die worden verdacht van dood door schuld. Zelfs niet als hun ouders al absurde hoeveelheden geld aan de school doneerden.

Er was enige discussie of onze school ze aan zou nemen toen ze van St. Bart werden getrapt. De ouderraad kwam in een spoedzitting bij elkaar in het weekend, onder leiding van een paar waakzame moeders die ze absoluut niet op school wilden hebben. Maar ze wonen nu eenmaal in ons district en zolang ze niet daadwerkelijk veroordeeld zijn, hebben ze het recht op scholing.

Vandaar dat ze nu hier zijn.

En hoewel ze nog maar een paar seconden binnen zijn, doen ze nu al alsof de school van hen is. Moet je ze zien lopen met zijn vieren, schouder aan schouder. De meeste leerlingen stappen opzij om ze te laten passeren, ze dragen kaki broeken en overhemden alsof ze nog aan een bepaalde dresscode moeten voldoen.

Ik bal mijn vuisten om mijn opwellende woede te beheersen.

Reagan glijdt naar mijn locker en laat haar kin op mijn schouder rusten. 'Wie van hen heeft het gedaan, denk je?' vraagt ze.

Ik haal mijn schouders op. 'Wat doet het ertoe? Zelfs als het ooit aan het licht komt, komen ze er waarschijnlijk mee weg.' De woorden laten een bittere smaak in mijn mond achter en een diep gat vanbinnen.

'Tuurlijk niet,' zegt ze. 'Ze kunnen hun straf niet ontlopen.'

Ik ben blij dat ze niet kan zien dat ik met mijn ogen rol.

'Nou ja, als we vanmiddag aan het werk gaan, zullen we vast wel een paar goede roddels horen.'

'Ja, als ze van St. Bart zijn gestuurd, dan is er echt wel iets aan de hand. Is de gymzaal van St. Bart niet genoemd naar de grootouders van John Michael?' Ik knik naar de jongen die helemaal rechts loopt.

'Geen idee. Maar vandaag wordt een spannende da-hag!' zegt Reagan zangerig met een hoge stem. Daarna leunt ze tegen me aan en hugt mijn schouders. 'Sorry, ik weet dat dit moeilijk voor je is.'

'Het is oké, hoor. En je hebt gelijk, het zal... interessant zijn op het werk.'

De meeste leeftijdgenoten hebben naast school een baantje in de McDrive of verdienen wat bij in een supermarkt, maar Reagan en ik hebben werk weten te krijgen als betaalde stagiaires op het plaatselijke kantoor van de officier van justitie. Geen werk in het weekend, meestal om vijf uur vrij en alsof dat allemaal al niet mooi genoeg is, komen we in aanmerking voor werkpassen, zodat we maar tot twaalf uur naar school hoeven.

Elke tiener met een bijbaantje is waanzinnig jaloers op ons.

Er zijn wel wat gunsten geïnd om ons deze droomjobs te bezorgen, dat geef ik eerlijk toe. Ik heb die van mij te danken aan mijn moeder, die al twaalf jaar werkt als secretaresse van de assistent-officier van justitie en hij weet hoe goed we het geld kunnen gebruiken. De zwager van Reagans neef is de officier van justitie, meneer Gaines, en hoewel hij amper familie is, heeft hij haar toch aangenomen, als geste aan haar vader. Reagan wil, als ze haar diploma heeft, niets liever dan naar de modeacademie, maar haar vader staat erop dat ze ‘nuttiger werk overweegt’, vandaar het baantje bij het Openbaar Ministerie. Niemand heeft het lef om hem te vertellen dat hij de strijd allang verloren heeft.

Je hoeft maar naar Reagan te kijken en het is al duidelijk dat ze absoluut niet in een negen-tot-vijfbaan past. Haar schetsen komen tot leven in opvallende patronen en stofcombinaties die absoluut niet bij elkaar passen en tegelijk toch een match zijn. Elke dag met haar door de gangen lopen, is net zoiets als steeds een glimp opvangen van hoe haar toekomstige modeshows zullen zijn.

‘Gezien het feit dat ik bij Morrison op kantoor zit en Camille en jij allebei werken voor de aanklagers, zouden we alle smerige details eerder dan wie dan ook moeten weten,’ merkt ze op.

‘We zullen zien.’

Reagan, nog altijd met haar kin op mijn schouder, maakt een spinnend geluid. ‘Sorry dat ik het zeg, maar *damn* – die Henry is een lekker ding, zeg.’

Ik haal mijn schouders op zodat haar kin stuitert. Voor mij is het lastig om wie dan ook van de jongens op een andere manier te zien dan

als de moordenaars van Grant. Een van hen doodde hun vriend en weigert ervoor uit te komen.

Hoewel ze nieuw op school zijn, weten we allang wie ze zijn. Dat kan ook haast niet anders in een stadje als dat van ons. Dat wil echter nog niet zeggen dat we ons in dezelfde kringen bewegen. Bij lange na niet.

Slechts een van de jongens maakt oogcontact met de leerlingen die hij passeert, de rest kijkt recht voor zich uit alsof ze ons niet zien staan. Hij heet Shepherd Moore – Shep voor zijn vrienden. Ik draai me om voor hij de kans krijgt om te zien dat ik naar ze kijk.

‘Kom op, ze zijn het niet waard om te laat voor te komen,’ zeg ik en ik sleep Reagan mee in de tegenovergestelde richting, terwijl ze over haar schouder naar de jongens blijft gapen.

Het ergste aan deze baan is het archiefwerk. Ik ben tot de conclusie gekomen dat er een boosaardige fee moet huizen in de Qu-Rh-lade, de enige la waar nog wat ruimte in is – puur om me te pesten. Ze wacht tot ik op het punt sta om naar huis te gaan en de bakken met dossiers leeg zijn, en trekt dan rancuneus willekeurige bladzijden los uit zo’n beetje elke hangmap in elke la.

Hoe vreselijk het archiefwerk ook is, het is altijd nog beter dan wat Reagan doet. Zij werkt voor mevrouw Morrison, algemeen manager en het hoofd van de administratie, en bevindt zich in de hel, maar dan met documenten en papieren.

Onze gemeente ligt in een landelijk gebied. De officier van justitie is verantwoordelijk voor het hele gebied en houdt kantoor in Belle Terre. Maar hoewel Belle Terre de meeste inwoners heeft van alle plaatsen in het gebied, is het nog altijd een vrij bescheiden stadje, zodat de kantoren van de officier van justitie en het Openbaar Ministerie in hetzelfde gebouw zitten als het politiebureau en de rechtbank.

Het is een heel oud gebouw, nog ouder dan de school. Op de begane grond zijn de rechtszalen, de kantoren van de rechters en de gemeenteamtbanen, waar je je waterrekening of belasting kan betalen, of een klacht kan indienen. De kantoren van het Openbaar Ministerie

zitten allemaal op de eerste verdieping, de archieven en opslag op de tweede. In de kelder bevindt zich de gevangenis.

Ik zit op het ruwe, geelbruine tapijt tot aan mijn nek in het papier als ik een appje krijg van mam.

Kom even naar het kantoor van meneer Stone, zelfs als je nog niet klaar bent met invoegen. Je moet even voor me waarnemen bij de telefoons.

Mam is vast toe aan een rookpauze. Ik kom overeind. Alles is beter dan dit. Mijn eerste stop op de eerste verdieping is het hokje van Camille. Ze is een stagiaire, net als ik, maar zit op het middelbaar beroepsonderwijs. Omdat Camille voor de secretaresse van de officier van justitie werkt, heeft ze altijd de beste roddels.

Er gonst vandaag slechts één onderwerp door de gangen; het enige wat iedereen wil weten is of de jongens zullen worden aangeklaagd voor de dood van Grant Perkins. Ik weet dat iedereen graag gelooft dat er zeer zorgvuldig met dit soort informatie wordt omgegaan en dat er slechts een paar mensen van op de hoogte zijn, maar dat is verre van waar. De kantoren van de officier van justitie zijn even vergeven van geroddel als de kantine op school.

Ik ga op de rand van haar bureau zitten. ‘Is er al nieuws?’ Ze weet niet hoezeer ik in deze zaak geïnteresseerd ben, dus ik doe zo achteloos mogelijk.

Camille bladert door een paar dossiers in de bovenste la van een archiefkast. Ze kijkt over haar schouder naar mij en vervolgens spiedend om zich heen. Als ze zich ervan heeft verzekerd dat er niemand in de buurt is, komt ze naar me toe. ‘De zaak is vandaag doorverwezen naar ons kantoor. De politie heeft geen idee wie de trekker heeft overgehaald.’

Mijn mond valt open. Stone, de assistent-officier van justitie voor wie mijn moeder en ik werken, had al gezegd dat deze mogelijkheid erin zat. Het was een worstcasescenario, maar het kon.

‘Meeen je dat nou? Hoe kunnen ze het nu hiernaartoe sturen als ze

niet weten wie het heeft gedaan?’ Mijn stem klinkt iets te schrill en ze kijkt me een beetje raar aan.

Camille haalt haar schouders op. ‘De vader van Grant Perkins oefent nogal wat druk uit om iemand te arresteren. Hij was hier vanmorgen, twee vaders van de andere jongens zijn vandaag ook hier geweest. Gaines is in paniek, al die kerels hebben hem geholpen om gekozen te worden – ook Perkins – en daar willen ze nu allemaal iets voor terug.’

‘O god! Wat gaat hij doen?’

Camille gebaart dat ik zachter moet praten en zegt dan in een bijna-fluister: ‘Ik weet niet of hij al een plan heeft. De vader die op dit moment het meeste kabaal maakt, is uiteraard Perkins. De andere ouders proberen vooral de schade te beperken.’

Ik wip van haar bureau en maak aanstalten om te vertrekken, maar ze roept me terug.

‘Je staat bij me in het krijt qua info. Als jij wat hoort, wil ik het meteen weten, oké?’

Ik knik en draai me om. Net als ik het kantoor van meneer Stone in wil gaan, komt er iets in blauw, oranje en rood door de gang aangestormd wat alleen Reagan kan zijn.

‘Sorry,’ zegt ze en ze glijdt het laatste stukje tot ze voor me tot stilstand komt. Ze hijgt alsof ze een marathon heeft gelopen en haar ogen schieten spiedend heen en weer.

‘Wat is er aan de hand?’ Ik ken Reagan al sinds we kinderen waren en ze is altijd al een beetje aan de dramatische kant geweest, maar dit is overdreven, zelfs voor haar doen.

‘Stone is erop gezet. Stone heeft de River Point Boys-zaak gekregen,’ zegt ze puffend.

‘Weet je het zeker?’

Ze knikt. ‘Gaines is net vertrokken uit het kantoor van Morrison. Heeft tegen haar gezegd alles over te dragen aan Stone. Ze is in shock. Wij allemaal, eigenlijk.’

Het is geen geheim dat de assistent-officier van justitie voor wie mijn moeder en ik werken geen voor de hand liggende eerste keuze is

voor deze zaak. Hij is al wat ouder en werkt naar zijn pensioen toe. Vroeger was hij een nietsontziende jurist, maar die tijd ligt ver achter hem.

Ze komt nog wat dichterbij, onze neuzen raken elkaar bijna. ‘Gaines moest zijn eigen hachje redden. De vader van het lekkere ding – Henry – heeft veel geld gestoken in zijn campagne. Nou ja, dat hebben ze allemaal gedaan, maar Henry’s vader toch het meest. Die twee zijn veel te veel met elkaar verweven. Gaines had het aan de procureur-generaal kunnen geven en het door die afdeling laten afhandelen, maar dat heeft hij niet gedaan. Hij heeft de zaak bewust hier willen houden. Het is raar en te bizar voor woorden dat-ie het aan jouw baas heeft gegeven. Het gerucht gaat dat hij de hele kwestie in de doofpot wil stoppen en door de zaak over te dragen aan Stone zou de snelste manier zijn om dat voor elkaar te krijgen.’

Ze geeft een kneepje in mijn arm. ‘Denk je dat je dit aankunt?’

Ik knik, maar weet even geen woord uit te brengen, en dan is ze even snel weer weg als ze is gekomen. Ik blijf even in de gang staan om het laatste nieuws te verwerken.

‘O, daar ben je eindelijk,’ zegt mijn moeder als ik haar kantoor binnen kom. Ik bestudeer haar gezicht, terwijl zij in de onderste lade van haar bureau spit. Na jarenlang lange dagen maken, in combinatie met het roken van een half pakje sigaretten per dag, ziet ze er ouder uit dan ze in werkelijkheid is. Van foto’s weet ik dat ze ooit lang donker haar had, net als ik nu heb, maar haar haar is nu vooral grijs en zit altijd in een knotje.

Ik laat me in de stoel naast haar bureau vallen. Haar kantoor is klein, er is amper plek voor haar bureau, een paar archiefkasten en een kleine tafel met stoel. Ik waag een blik door de deur aan de andere kant van de ruimte en zie hoe meneer Stone met een koptelefoon op achteroverleunt in zijn stoel.

Het zou zomaar kunnen dat hij nog helemaal niet weet dat hij de zaak heeft gekregen.

Ik schrik van een kloep op de deur.

Meneer Gaines, de officier van justitie, komt binnen, zijn lange lijf vult meteen zo'n beetje het hele kantoor.

'Mevrouw Marino, ik moet George even spreken,' zegt hij tegen mam. Hij knikt naar mij en ik glimlach terug, voor ik wat met papieren op mijn moeders bureau rommel, om het te laten lijken alsof ik druk bezig ben.

Mijn moeder waarschuwt meneer Stone dat er bezoek voor hem is en hij gaat rechtop zitten, vermoedelijk gegeneerd omdat hij werd betrap tijdens zo'n ontspannen momentje.

'Kom binnen,' zegt hij.

Meneer Gaines sluit de deur achter zich en ik moet me beheersen om er niet naartoe te hollen en er mijn oor tegenaan te leggen.

'Wat is er aan de hand?' vraag ik. Ik durf niet door te laten schemeren dat ik al op de hoogte ben van de zaak. Mam is fel tegen geroddel op kantoor, en Reagan staat wat dat betreft bij haar al in een slecht blaadje.

Mijn moeder haalt diep adem. 'Ik hoop dat dit niet is wat ik denk dat het is.' Ze wringt even met haar handen en houdt zich dan weer bezig met de papieren op haar bureau. Ik weet dat ze snakt naar een sigaret, maar over haar lijkt dat ze even naar buiten glipt zolang Gaines hier is.

Meneer Gaines neemt zijn tijd en nerveuze energie kaatst tussen mijn moeder en mij heen en weer. Ik heb de dossiers op haar bureau op alfabet gelegd, een stapel vertrouwelijke documenten van zeker vijf centimeter dik door de shredder gehaald en alle planten water gegeven.

Pas na een halfuur gaat de deur weer open.

Meneer Gaines vertrekt zonder ons nog een blik waardig te keuren.

Meneer Stone leunt in zijn deuropening en slaakt een diepe zucht.

'De officier van justitie heeft besloten om de River Point-zaak te laten voorkomen aan de Kamer van Inbeschuldigingstelling, om te kijken of het verzamelde bewijs de beschuldiging van een misdaad rechtvaardigt,' zegt hij en hij laat even een stilte vallen. 'En het is aan ons om de zaak aan de jury te presenteren bij de hoorzitting.'

Vanaf mijn eerste dag hier heb ik meneer Stone over alle zaken ho-

ren praten als ‘onze zaken’, aangezien het teamwerk is om hem erdoorheen te slepen.

‘Is er genoeg bewijs om vervolging hard te kunnen maken?’ vraagt mijn moeder fluisterend.

Stone haalt zijn schouders op. ‘Zo lijkt het niet. Het beeld dat me net is geschetst, is er een van een groepje onstuimige jongens die in essentie geen kwaad in de zin hebben en iets te hard gefeest hadden voor ze die ochtend tegen beter weten in gingen jagen. Gaines wil dat de dood van Grant Perkins de boeken in gaat als een ongeluk. Maar dat is lastig hard te maken, gezien het feit dat ze niet alleen dronken, maar ook nalatig waren toen het gebeurde.’ De laatste woorden komen vol minachting over zijn lippen. ‘De familie van het slachtoffer wil uiteraard niet dat deze zaak onder het tapijt wordt geveegd en dreigt met protesten en publiciteit, precies wat Gaines niet wil met het oog op zijn herverkiezing volgend jaar. De ouders van de andere jongens hebben flink gedoneerd aan zijn vorige campagne, dus hij zit nu in de onmogelijke positie dat hij iedereen te vriend moet houden.’

Hij spreekt *onmogelijke positie* met zo veel walging uit dat we allemaal begrijpen wat hij bedoelt: Gaines wil de jongens hoe dan ook de hand boven het hoofd houden, ongeacht het bewijs.

‘Gaines zegt dat hij te betrokken is bij beide partijen, en om belangenverstrengeling te voorkomen wil hij het laten voorkomen aan de Kamer, waar de jury dan moet besluiten of er genoeg reden is voor een tenlastelegging en aanklacht. Hij denkt dat het de enige manier is om iedereen te vriend te houden, maar heeft me wel te verstaan gegeven dat ik niet te veel druk moest uitoefenen.’

Dat is nou net het lullige aan zo’n Kamer van Inbeschuldigingstelling: de jury hoort alleen het verhaal van de aanklager. Als Stone met een zwakke zaak komt, zal de hele boel worden geseponneerd en zal er niemand worden gearresteerd voor de dood van Grant.

Mijn moeder loopt naar Stone en legt even haar hand op zijn arm. ‘We staan achter je, wat er ook gebeurt.’

Hij knikt naar haar en kijkt dan naar mij. ‘Kate, heb ik goed begre-

pen dat de jongens die betrokken waren bij de dood van Grant Perkins sinds vandaag bij jou op school zitten?’

‘Dat klopt.’

Hij rommelt in de zak van zijn pak en haalt er uiteindelijk iets uit wat hij omhooghoudt voor mijn moeder en mij.

Het is een foto die ik al duizend keer heb gezien.

Alle vijf jongens staan, gekleed in camouflagekleding en met geweren in hun hand, voor een bord met daarop RIVER POINT HUNTING CLUB. De bossen achter hen gloeien in de herfstkleuren rood, oranje en geel. Ze zien er vrolijk en zorgeloos uit, zoals jongens uit gegoede gezinnen met een mooie toekomst voor zich dat doen.

Alleen is een van die jongens nu dood.

‘Ben je wel eens met een van deze jongens opgetrokken buiten school?’ vraagt meneer Stone. ‘Misschien bij een wedstrijd, een schoolfeest of zoiets? Of een date?’

‘Ik ken een paar van hen van gezicht, maar ben nooit met hen op feesten geweest of zo. En ik ben ook nooit met een van de River Point Boys uit geweest.’

Strikt gezien is dat de waarheid.

Meneer Stone laat het even bezinken. In een klein stadje zoals dat van ons kent praktisch iedereen elkaar, dus het is onmogelijk om mensen en zaken helemaal te scheiden. ‘Oké, ga ze vanaf nu uit de weg op school,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Praat niet met ze. Praat niet over ze. Alles is nu anders, omdat ik de zaak heb gekregen en jij voor mij werkt. Tot dit voorbij is, moet je afstand houden, is dat duidelijk?’

‘Ja, absoluut. Ik begrijp het.’

Mijn moeder en ik volgen hem zijn kantoor in. Hij gaat achter zijn bureau zitten en staart naar de muur. De meeste mensen zouden denken dat hij in gedachten verzonken is, maar ik weet dat hij naar ons kijkt op de enige manier waarop hij dat nog kan.

Meneer Stone is heel goed in de schijn ophouden bij anderen, maar bij ons laat hij dat masker vallen. Hij lijdt aan maculadegeneratie, dat wil zeggen dat het zicht in het midden van zijn blikveld wazig is gewor-

den, maar daaromheen nog scherp is. Dus als hij iets helder wil zien, moet hij het hebben van zijn perifeer zicht. Zijn aandoening wordt steeds ernstiger en genezing is niet mogelijk.

De officier van justitie is ervan op de hoogte, maar Stone is te trots om tegenover Gaines toe te geven hoe erg het inmiddels is. Zijn werk is zijn leven, er is zelfs nooit ruimte voor een vrouw en kinderen geweest. Goed beschouwd komen mijn moeder en ik het dichtst bij wat je zijn familie zou kunnen noemen, de meeste feestdagen brengt hij dan ook aan onze keukentafel door. Ik denk niet dat Gaines hem zou kunnen ontslaan vanwege zijn verminderde zicht, maar Stone weet dat hij min of meer op non-actief zou worden gesteld en is er nog niet aan toe om op die manier zijn werkzame leven te beëindigen.

‘Gaines heeft de dagvaarding al naar de jury gestuurd. De zaak wordt op dinsdag 18 november behandeld. Dat geeft ons vier weken, dus het lijkt erop dat dit allemaal snel voorbij zal zijn.’

Ik slik en bestudeer de gezichten op de foto. Wie van hen heeft de trekker overgehaald?

Net als mijn moeder iets wil zeggen, zeg ik: ‘Maar u gaat vast niet doen wat Gaines wil, toch? Ik bedoel: u moet uit zien te zoeken wat er echt is gebeurd.’

Stone leunt naar voren met zijn ellebogen op het bureau. ‘Ik heb drie opties,’ zegt hij. ‘De eerste is de zaak zo presenteren als Gaines het voor ogen heeft, zodat de jongens vrijuit gaan. Optie twee is de jury ervan proberen te overtuigen ze allemaal aan te klagen voor dood door schuld, omdat ze nalatig waren toen ze dronken op jacht gingen. Of ik kan eens wat dieper gaan graven om erachter te komen wie het schot heeft gelost.’

Ik knik bij de laatste suggestie. Zelfs met de tweede optie zou ik nog vrede hebben. Mam kijkt me verbaasd aan en ik plooi mijn gezicht in een neutrale uitdrukking om geen argwaan te wekken. Normaal gesproken ben ik niet zo enthousiast over de rechtszaken van Stone en ik wil niet uit hoeven te leggen waarom deze me zoveel doet.

‘We zullen vijanden maken als ik er voluit in ga,’ zegt Stone. ‘Die

jongens hebben machtige ouders en hen tegen de haren in strijken, kan tegen ons werken.’

Hij wil de zaak in de doofpot stoppen, ik voel het gewoon. Uit alle macht probeer ik een argument te verzinnen om hem van mening te laten veranderen.

Maar dan verrast hij me als hij zegt: ‘Maar ik kan niet ontkennen dat het me pissig maakt dat hij de zaak aan me heeft gegeven om te verliezen.’

Opluchting golft door me heen, er is nog een kans. ‘Ja, echt waardeeloos dat hij ’m niet aan die nieuwe vent heeft gegeven... hoe heet hij ook alweer? Peters? Dit wordt vermoedelijk de laatste grote zaak die u zult krijgen.’

Ik hoor mijn moeder een kreet smoren. Misschien dat ik te ver ben gegaan.

Stone houdt zijn hoofd schuin, zijn pupillen rollen in het rond om een plek te vinden waar ik scherp te zien ben. En dan grijnst hij.

Yes!

‘Oké, Kate, laten we dan maar eens zien wat we van deze dampende drol van een zaak kunnen maken. Het zal zo goed als onmogelijk zijn om ze allemaal in staat van beschuldiging te stellen, dus de komende vier weken moeten we alles op alles zetten om zoveel mogelijk boven water te krijgen. Over een uur zouden we alle bewijzen moeten hebben die zijn verzameld, plus de verslagen van de verhoren die de politie heeft afgenomen op de ochtend van het ongeluk. Blijkbaar was er de avond ervoor een groot feest op River Point, dus we krijgen ook wat filmpjes met verklaringen van mensen die daar aanwezig waren. Het rapport van de lijkschouwer wordt volgende week verwacht.’ Meneer Stone leunt nog wat meer in onze richting en dempt zijn stem. ‘Voor alle duidelijkheid: ik zet deze zaak alleen door als we hard bewijs én een dader hebben. We moeten ons uiterste best doen om het rond te krijgen, want als we dit flikken, zal Gaines niet blij zijn met ons.’